

KARNEVAL U GAZI

(prigodni igrokaz)

1.

ne znam više gdje je Palestina: bila je
u srcima svih – sad više ne, bila je
u ustima svih koji sišavši na cestu
vikahu *Palestina crvena!* – sad više ne, bila je
u kibucima i u mome glasiću šteneta, onda,
kad je šaptao Izrael crveni, jer komunizam
ako je nekada stvarno postojao u životu
bio je u Komunama socijalista i bundista
na sjeveru Galileje otjerani iz Europe
crvljive – sad više ne, sad samo preostaju crvi,
ovdje u Europi, crvi po EU-normi, lihvarsko maslo

2.

ne gone me zločini nagrađivane tvrtke
*Ujedinjenih Soboslikara*¹ *Barak & Hamas* na
pisanje, niti iskorijenjene masline u cvatu,
pa ni izbjeglice u trku da se sklone u nekoj školi
Ujedinjenih Naroda, a na nišanu tenka *Tsahal* – sve me
to nervira, poput muhe na ekranu
televizora koju čak i ne lovim već je uljudno tjeram
jer uljudni mi smo ubojice mira, a hračak
krvi iz utrobe ekrana ne stiže do naših
ustiju, niti bi bilo mjesta, ako žvačem, ako
sito u božićno vrijeme
*zahvaljuje vam roblje*²
pa ostane tamo kapati, taj hračak, grumenasti trak
koji ne nestaje, iz utrobe kristala ravne
plohe na plazmi

¹ *Soboslikar, ličilac, pučki moler* – kako je Breht zvao Hitlera, neostvarenog slikara. Znači li to da su Barak i Hamas nacisti? Ne, oni su još i gore, oni su ljudi današnjice. (*Prim. aut.*)

² Stihovi preuzeti iz *Zahvalnice Sv. Stjepana Franca Fortinija*. (*Prim. aut.*)

3.

ne radi se o narušenim primirjima, mršavim
priopćenjima kojima označavaju postizanje
ciljeva toga dana koji su s vremena na vrijeme
Hamasove raketne rampe ili pak
tuneli za opskrbu oružjem ili pak
glavice staraca s licima
ispijenima i u *borama-uvalama* ili pak
mrljice cinične dječice koja ustraju
prepuštati se masakru zanatskih dronova
i pretpovijesnih prački F-16 ili pak
djevojčice majke momaka odraslih
od njih, koji će uskoro progovoriti kao Isus u Kuranu
okrunjeni zvijezdama krhotina koje nitko ne vadi,
vječno kraljevsko dostojanstvo – ne, nije to

4.

to što me tjera da govorim, a nije izazvana glad,
vječna prokleta hladna i teška
poput kiše u šestome pjevanju *Pakla*,
ni blokada koja zamandaljuje i pravda
koja poništava poput udaraca rezolucijama po vratu
najdušmanskije istine, posložene klečeći
i zavezanih očiju, a na koncu ne ubijene, već oslobođene
i poslone ukolo da prose besramnu milost lažima
utjelovljenima; posvuda Država razdražljiva zločinačka, posvuda
ceremonije rituala mutiranih krvoprolića
u hipermodernim ustrojima ubilačkih teokracija
ili u sjajnim ustavima ispisanima demokratskim snajperima

5.

na pisanje me goni samo nada,
vječna prokleta hladna i teška
poput kiše u šestome pjevanju *Pakla*,
da ću uspjeti u vremenu koje mi preostaje
vidjeti dovedene na cestu sve Vladare okovane moćnike
te Vladare moćne kojima su
vrhovi noktiju mramorni
cijelog ovog svijeta dovučeni na asfalte
rasporeni ili u tvrdome pijesku koji se širi do njihova smrada
već izobličeni razumnim i razboritim mnoštvom
glavicâ staraca bez lica
mrljicâ cinične dječice
djevojčicâ majki dječice već odrasle

6.

neka ih dohvati svijetlo mnoštvo i pregleda im buhe
i zubalo, kao kod pronađenoga Sadama, a onda im potrga
šapice i počupa noktiće i razbije slinu i krilca
sjekirom ražnjevima trozubima, i pincetama oštrim, a potom
ga napadne ljepilom i slinom ili ga pričvrsti pribadačama
u albume ili im na šupak objesi petarde
užeže ih ili lansira kaskajuće s kožom
preuspravnom s ove i one strane ulicama predgrađa između veselja
vječno nasmijana i bodra
mnoštva pribrana da ne uprlja
svečanu odjeću ni mobitele kojima snima
prizor uglednika koji tuku lopatama
po glavama oborenih kipova u kaljuži nadajući se
luđački da će okončati Karneval Svinje

7.

a to bih volio da se dogodi u Gazi
ne daleko od Josafata gdje će se okupiti
Sveopći Karneval,
i da to bude Događaj stoljeća, sa sponzorima
i TV-dopisnicima, tako da s okolnih brežuljaka dalekozorima
ne bismo više vidjeli savršenstvo našega nadiranja
nego broj obješenih suverena kako se umnažaju
do beskonačnosti: ne više Spartakove robove
kako pošumljavaju ceste nego Vladare svih nas
i Ličioce ujedinjene, između lomača i hračaka – tako
svojim opovrgnutim glasićem, sada,

vičem!
vičem!
vičem!

dva naroda nijedna država!
dva naroda nijedna država!
dva naroda nijedna država!

svojim pohabanim glasićem
svojim pohabanim životom
svojom nepovrijeđenom
Taštinom

18. januara 2009.

(S italijanskog preveo **Tvrтко Klarić**)